

Testament de Carnestoltes XVI — Carnaval 1997

Estimats fills... de puta!

Em sap greu de veritat
convocar aquesta assemblea,
us haig de comunicar,
perdoneu la verborrea,

que el darrer dels Carnestoltes
l'ha palmat aquest matí,
ofegat en un got d'aigua
pensant-se que era de vi.

Se li ha ressecat la llengua
i ha petat com una gla...
Qui hauria de morir així
és el nunci vaticà!

Què trons sap el Lajos Kada
de la llengua catalana
per venir a pontifica
i imposar la castellana?

Altre cop toquen els ous
els gripaus dels capellans,
i és que, encara que no ho vulgui,
sempre arriben a les mans.

Si tant us tira la creu,
claveu-s'hi de viu en viu...
i pel que fa a l'idioma,
no cal que digueu ni piu.

En fi, anem a allò que anàvem:
Jo, notari oficiós,
us esquitxo el testament
del finat Gran Fastigós.

Tarragona, 11 de febrer de 1997
«Jo, Carnestoltes XVI,
abans de fer l'últim pet
i que em rostiu a la pira,
vull sadollar-me la set.

I, atapeint-me de *birres*,
us faig saber, capsigranys,
els meus desigs terminals
farcits de mals averanys.

La plaga de la Quaresma
ha guanyat la nostra guerra;
la gran puta dels set peus
ja m'ha enviat sota terra.

Però, abans no arribi el tedi,
esbraveu-vos dia i nit
mentre tot seguit vomito
—amb el cul encara humit

de la postrera endinyada—
les darreres voluntats
en forma de testament
i quatre grans veritats.

Primer de tot, innocents,
aquest no és el meu empori,
ja l'any passat m'hi cagava,
més em sembla un purgatori.

Maleïdes obres públiques,
cabronassos consellers,
que només busqueu excuses
per fer un grapat de diners.

I ara que heu trobat un llac
al mig del vostre subsòl,
amb la seva fètida aigua
us faré patir el meu dol.

Una gran formigonera
vessant de líquids infectes
i de grans virtuts laxants
us llegeu, cony d'arquitectes!

En qüestió d'estòmacs rancis
se'm llaguen tots els budells
en saber l'última gesta
dels vostres tèrbols cervells.

La caguera que us provoca
que a "l'Espanya perifèrica"
envasem en català,
fills de la gran truja ibèrica!

Vull olives i pebrots,
pomes, raïm i arengades,
que *pimientos* i *aceitunas*
són d'unes altres contrades.

Us regalo una garrafa
d'aquest beuratge infernal
redactada, l'etiqueta,
en llengua nacional

perquè us recremi la gola,
us calí foc a les ganyes,
descompongui tot l'esfínter
i us rebenti les entranyes.

I, com si no n'hi hagués prou,
al capdamunt del Balcó,
aquests colonitzadors
remuguen com un corcó.

Vosaltres, ploms de folklòrics,
que m'heu estroncat la merda;
cada diumenge al *tablaó*
m'hi foteu alguna esquerda.

Quatre fustes foradades
als ballets regionals,
per fer un cadafal aquàtic
ben pringat de fluids anals.

Puta de Déu! Qui ho aguanta?
Després d'una nit de canya,
aquesta patada als ous,
aquest ressò de l'Espanya!

Gibert, tu n'ets el culpable!
Et traspasso una bacina:
suca-hi el gland corrupte
com si fos una vagina!

La ciutat és espremuda
per una colla de fats
que es cruspeixen els pastís
fent-ne tres o quatre parts.

Vas comprar Casa Canals,
Maldonado, fent negoci,
per col·locar-hi els nous mossos
i distreure'ls del seu oci.

T'has gastat tots els calés
tapant forats amb maons,
però, hòstia, ara resulta
que no hi caben ni els moixons.

La hi cedeixes a l'alcalde
per enriquir el patrimoni,

i el Seguici li proposa,
perquè en quedi testimoni,

que, per la Festa Major,
sigui una casa museu.
Nadal, et deus creure un geni:
amb el dit gros del teu peu

pareixes un restaurant
i una universitat
oberta, docta i més útil
per veure't santificat.

Aigua bruta amb cagallons
de la pregonna caverna
us aboco, convergents,
perquè us n'ompliu la cisterna.

Adeptes del pujolisme,
sou la puta Ramoneta.
Mani qui mani a Espanya,
s'hi pengeu de la bragueta.

Aznar i Pujol: quin tàndem!
Junts heu fet de la política
—fatxes fins al moll de l'os—
una meuca sifilítica.

Mostatxo de dictador!
Deus tenir un bon cigalot
perquè el Pujol cada dia
se t'hi amorra tant com pot.

A tots dos us encolomo
unes sàrries replenes
d'aiguarràs ben subterrani
que us rebenti les morenes.

No cal pas anar tan lluny
per trobar mamons manaires
que volen sumir-me en l'ombra,
miserables recaptaires!

En matèria acadèmica,
hereta, rector cigala,
un raconet d'aquell toll
d'allà baix... tocat de l'ala!

Tant que vols senyorejar
i se te'n va tot dels dits.
Fins els imbècils dels ganxos
se n'han sortit, els podrits:

serà seva en exclusiva
la Universitat de l'Aire,
per poder investigar
per què Reus fa tant mal flaire.

Amb les taxes t'has cremat
i amb els plans, l'estocada;
Joan Martí, l'escanyapobres,
vampiritzes la mainada.

Ara, que els universitaris,
també hi poseu cara dura:
vinga a fer vagues i *manis*
i a emprenyar els càrrecs d'altura,

per Nadal a fer vacances
i s'ha acabat la protesta,
perquè toca fer els exàmens
i tres setmanes de festa.

Molt de soroll per no res!
Només sou bons per fer *farra*
—i en això els millors deixebles—,
per anar de barra en barra.

Us obro un pub subaquàtic
d'alt contingut alcohòlic
perquè us eixugui el cervells
i us provoqui un megacòlic!

Ep! Si us trobeu a la cova
unes àuries ulleres
no us penseu pas que és l'Atlàntida
o algunes restes falleres,

són d'un estrambòtic pàjaro,
déu excels i potiner,
autor de bijuteriers
des del seu barroc taller.

La nissaga que m'ocupa
ha fet la seva carrera
en la vida militar
i ara d'una altra manera:

esculpir caretes d'or!
Teniu un bar benemèrit
per a copes i cantates
enmig d'un aire pretèrit.

El capitost de la casa
ha ensumat *xoxos cubanos*
i canviat amb Fidel

les joies pels seus *havanos*.

Un bon ballet de mulates
obrirà sempre l'antena;
ni Tele Cinco ni el Plus!
Només la *Blazquezcadena!*

Et deixo un calze de coure
perquè t'hi rentis el bust
i, amb un rapidíssim zàping,
et fotis l'hòstia a gust!

Ja la palmo, pelacanyes!
Aquí va el meu últim rot,
que us deixarà els pebrots rossos
i el prepuci com un bot.

I no faig distinció:
escalfo qualsevol xona,
sigueu putes, lesbianes
o dugueu al cap corona.

Forniqueu sense parar
i ejaculeu lleterades,
suors, fluxos, sucs i orgasmes
en postures arriscades,

com el virot del Colom
dins el cul de la Rahola
fotent un clau dalt d'un PI
regalimant la titola.

A mi ja no em queda suc,
només un glop d'aigua verd
que m'ha enverinat el cor;
d'aquí a un moment seré ert.

Tan sols desitjo al meu fill
que pugui armar la disbauxa
a la plaça de la Font
i que tot torni a ser xauxa.

Visca la festa i fora la moral,
i quan, tristament, m'hagueu d'enterrar,
us prego que seguiu la bacanal.
No pareu de privar, ballar i cardar

fins a arribar l'any que ve!,
fins Carnestoltes Dissetè!»